

“मीठे बच्चे- तिमीले दिलदेखि बाबा-बाबा भन्यौ भने खुसीमा रोमाञ्च खडा हुन्छ, खुसीमा रह्यौ भने मायाजित बन्छौ।”

प्रश्न:- बच्चाहरूलाई कुन एउटा कुरामा मेहनत लाग्छ, जुन खुसी र यादको आधार हो?

उत्तर:- आत्म-अभिमानि बन्नमा नै मेहनत लाग्छ, तर यसैबाट खुसीको पारा चढ्छ, प्यारा बाबाको याद आउँछ। मायाले तिमीलाई देह-अभिमानमा ल्याइरहन्छ, शक्तिशालीसँग शक्तिशाली भएर लडाईं गर्छ, यसमा अल्मलिनु हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! मायाको तुफानसँग नडराऊ, केवल कर्मन्द्रियद्वारा कुनै विकर्म नगर।

ओम् शान्ति। रुहानी बाबाले रुहानी बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनु भएको छ वा शिक्षा दिइरहनु भएको छ, पढाइरहनु भएको छ। बच्चाहरूले बुझेका छन्- पढाउनेवाला बाबा सदैव देही-अभिमानि हुनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ नै निराकार, देह लिँदै लिनुहुन्छ। पुनर्जन्ममा आउनुहुन्छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ तिमी बच्चाहरूले म जस्तै आफूलाई आत्मा सम्झनु छ। म हूँ परमपिता। परमपिताको देह हुँदैन। उहाँलाई देही-अभिमानि पनि भनिँदैन। उहाँ त हुनुहुन्छ नै निराकार। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो आफ्नो देह छैन। तिमीलाई त देह मिल्दै आएको छ। अब म समान देहबाट अलग भएर आफूलाई आत्मा सम्झ। यदि विश्वको मालिक बन्नु छ भने अरु कुनै मेहनतको कुरा छैन। बाबा भन्नुहुन्छ- देह-अभिमानलाई छोडेर म समान बन। सदैव बुद्धिमा याद रहोस् हामी आत्मा हौं, हामीलाई बाबाले पढाइरहनु भएको छ। बाबा त निराकार हुनुहुन्छ, तर हामीलाई कसरी पढाउनु हुन्छ? त्यसैले बाबाले यस तनबाट आएर पढाउनु हुन्छ। गौमुख देखाउँछन् नि। अब गाइको मुखबाट त गंगा निस्कन सक्दैन। मातालाई पनि गौमाता भन्छन्। तिमीहरू सबै गाई हौ। यी ब्रह्मा त गाई होइनन्। मुखद्वारा ज्ञान मिल्छ। बाबाको गाई त छैन नि, साँढेमा पनि सवारी भएको देखाउँछन्। उनीहरूले त शिव शंकरलाई एउटै भनिदिन्छन्। तिमी बच्चाहरूले अहिले बुझेका छौ- शिव शंकर एउटै होइनन्। शिव त हुनुहुन्छ नै उच्च भन्दा उच्च फेरि हुन् ब्रह्मा-विष्णु-शंकर। ब्रह्मा हुन् सूक्ष्म वतनवासी। तिमी बच्चाहरूले विचार साँगर मन्थन गरेर प्वाइन्ट निकालेर सम्झाउनु पर्छ र निडर पनि बस्नु छ। तिमी बच्चाहरूलाई नै खुसी छ। तिमीले भन्छौ- हामी ईश्वरका विद्यार्थी हौं, हामीलाई बाबाले पढाउनु हुन्छ। भगवानुवाच पनि छ- हे बच्चाहरू! म तिमीलाई राजाहरूको राजा बनाउनको लागि पढाउँछु। सेन्टरमा जान्छौ, जहाँ गए पनि बुद्धिमा हुन्छ- बाबाले हामीलाई पढाउनु हुन्छ। जो अहिले हामी सेन्टरमा सुन्छौं, बाबाले मुरली चलाउनु हुन्छ। बाबा, बाबा भनिराख। यो पनि तिमी यात्रा भयो। योग शब्द सुहाउँदैन। मनुष्य अमरनाथ, बद्रीनाथ यात्रा गर्ने पैदल जान्छन्। अहिले तिमी बच्चाहरू त जानु छ, आफ्नो घर। तिमीलाई थाहा छ- अब यो बेहदको नाटक पूरा हुन्छ। बाबा आउनु भएको छ, हामीलाई लायक बनाएर लिएर जानको लागि। तिमीले स्वयं भन्छौ, हामी पतित हौं। पतितले कहाँ मुक्ति पाउँछ र। बाबा भन्नुहुन्छ- हे आत्माहरू! तिमी पतित बनेका छौ। उनीहरूले शरीरलाई पतित सम्झिएर गंगामा स्नान गर्न जान्छन्। आत्मालाई त उनीहरूले निर्लेप सम्झन्छन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- मूल कुरा हो नै आत्माको। भन्छन् पनि पाप आत्मा, पुण्य आत्मा। यो शब्द राम्रोसँग याद गर। बुझ्नु र बुझाउनु छ। तिमीले नै भाषण आदि गर्नु पर्छ। बाबा त गाउँ गाउँमा, गल्ली गल्लीमा जानुहुन्छ। तिमीले घर-घरमा यो चित्र राखिदेऊ। ८४ को चक्र कसरी फिछ। सिँढीमा धेरै स्पष्ट छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ- सतोप्रधान बन। आफ्नो घर जानु छ, पवित्र नबनी घर जाँदैनौ। यही चिन्ता लागिरहोस्। धेरै बच्चाहरूले लेख्छन्- बाबा हामीलाई धेरै तुफान आउँछन्। मनसामा धेरै नराम्रा विचार आउँछन्। पहिला आउँदैनथ्यो।

बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले यस्तो विचार नगर। पहिला तिमी कहाँ कुनै युद्धको मैदानमा थियौ र। अहिले तिमीले बाबाको यादमा रहेर मायामाथि विजय पाउनु छ। यो घरी-घरी याद गरिराख। गाँठो बाँध। जसरी माताहरूले गाँठो बाँध्छन्, पुरुषहरूले फेरि नोट बुकमा लेख्छन्। तिमी यो ब्याज त राम्रो निशानी छ। हामी राजकुमार बन्छौं, यो हो नै भिखारीबाट राजकुमार बन्ने ईश्वरीय विश्व विद्यालय। तिमी राजकुमार थियौ नि। श्रीकृष्ण विश्वको राजकुमार थिए। जसरी इंग्लैन्डको पनि प्रिन्स अफ वेल्स भनिन्छ। ती हुन् हँदका कुरा, राधे-कृष्ण त धेरै प्रसिद्ध छन्। स्वर्गका राजकुमार राजकुमारी थिए नि त्यसैले उनीहरूलाई सबैले प्यार गर्छन्। श्रीकृष्णलाई त धेरै प्यार गर्छन्। गर्नु त दुवैलाई पर्छ। पहिला त राधालाई गर्नुपर्ने हो। तर बच्चामा बढी प्रेम हुन्छ किनकि ऊ वारिस बन्छ।

स्त्रीको पनि पतिमा प्यार हुन्छ। पतिको लागि भन्छन्- यी तिम्रो गुरु, ईश्वर हुन्। स्त्रीको लागि यस्तो भनिदैन। सत्ययुगमा त माताहरूको महिमा हुन्छ। पहिला लक्ष्मी फेरि नारायण। अम्बाको कति सम्मान गर्छन्। ब्रह्माकी छोरी हुन्। ब्रह्माको यति सम्मान छैन, ब्रह्माको मन्दिर अजमेरमा छ। जहाँ मेला आदि लाग्छ। अम्बाको मन्दिरमा पनि मेला लाग्छ। वास्तवमा यी सबै मेलाहरू मैला बनाउनको लागि नै हुन्। तिम्रो यो मेला स्वच्छ बन्नको लागि हो। स्वच्छ बन्नको लागि तिमिले स्वच्छ बाबालाई याद गर्नु छ। पानीले कुनै पाप नाश हुँदैन। गीतामा पनि भगवानुवाच छ- मनमनाभव। आदि र अन्त्यमा यी शब्द छन्। तिम्रो बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामीले नै सबैभन्दा पहिला भक्ति सुरु गरेका हौं। सतोप्रधान भक्ति फेरि सतो-रजो-तमो भक्ति हुन्छ। अहिले त हेर, माटो, पत्थर आदि सबैको भक्ति गर्छन्। यो सबै हो अन्धश्रद्धा। यस समयमा तिम्रो संगममा बसेका छौं। यो उल्टो वृक्ष हो नि। माथि छ बीज। बाबा भन्नुहुन्छ- यस सृष्टिको बीज, रचयिता म हुँ। अहिले नयाँ दुनियाँको स्थापना गरिरहेको छु। कलमी लगाउँछु नि। वृक्षका पुराना पात झर्छन्। नयाँ नयाँ पात निस्कन्छन्। अहिले बाबाले देवी-देवता धर्मको स्थापना गरिरहनु भएको छ। धेरै पात छन् जो मिक्स भएका छन्। आफूलाई हिन्दु कहलाउँछन्। वास्तवमा हिन्दु हुन् नै आदि सनातन देवी-देवता धर्मका। हिन्दुस्तानको वास्तवमा नाम नै हो भारत, जहाँ देवताहरू रहन्थे। अरु कुनै देशको नाम फेरिदैन, यसको फेरिदिएका छन्। हिन्दुस्तान भनिदिएका छन्। बौद्धीहरूले यस्तो भन्दैनन्- हाम्रो धर्म जापानी वा चिनीयाँ हो। उनीहरूले त आफ्नो धर्मलाई बौद्धी नै भन्छन्। तिम्रोहरूमा कसैले पनि आफूलाई आदि सनातन देवी-देवता धर्मको भन्दैन। यदि कसैले भनिहाल्यो भने पनि उसलाई भन- त्यो धर्म कहिले र कसले स्थापना गरेका थिए? केही पनि बताउन सक्दैन। कल्पको आयु नै लम्बा चौडा बनाइदिएका छन्, यसलाई अज्ञान अन्धकार भनिन्छ। एक त आफ्नो धर्मको बारेमा थाहा छैन, अर्को लक्ष्मी-नारायणको राज्यलाई धेरै टाढा लिएर गएका छन् त्यसैले घोर अन्धकार भनिन्छ। ज्ञान र अज्ञानमा कति फरक छ। ज्ञान सागर हुनुहुन्छ नै एक शिवबाबा। उहाँबाट मानौं एक लोटा मात्र दिन्छन्। सबैलाई केवल यो सुनाऊ- शिव बाबालाई याद गरौं भने विकर्म विनाश हुन्छ। यो मानौं एक अञ्जुली पानी भयो नि। कसैले त स्नान गर्छन्, कसैले घडा भरेर लिएर जान्छन्। कोही सानो सानो लोटा लिएर जान्छन्। नित्य एक एक थोपा लोटामा भरेर, त्यसलाई ज्ञान जल सम्झिएर पिउँछन्। बेलायतमा पनि वैष्णवहरूले गंगा जलको घडा भरेर लिएर जान्छन्। फेरि मगाइरहन्छन्। अब यो सारा पानी त पहाडबाट नै आउँछ। माथिबाट पनि पानी खन्याउँछन्। आजकल हेर! भवन पनि कति अग्ला १०० तलासम्म बनाउँछन्। सत्ययुगमा त यस्तो हुँदैन। त्यहाँ त तिम्रीलाई जमीन यति मिल्छ, कुरै नगर। यहाँ बस्नको लागि जमीन छैन, त्यसैले यस्तो भवन बनाउँछन्। त्यहाँ अनाज पनि अथाह पैदा हुन्छ। जस्तै अमेरिकामा धेरै अनाज भयो भने जलाइदिन्छन्। यो हो मृत्युलोक। त्यो हो अमरलोक। आधाकल्प त्यहाँ तिम्रो सुखमा रहन्छौं। काल भित्र पस्न सक्दैन। यसमा एउटा कथा पनि छ। यो हो बेहदको कुरा। बेहदका कुराबाट फेरि हृदका कथाहरू बनाएका छन्। ग्रन्थ पहिला कति साना थिए। अब त कति ठूला बनाइदिएका छन्। शिवबाबा कति सानो हुनुहुन्छ, उहाँको पनि कति ठूलो प्रतिमा बनाइदिएका छन्। बुद्धका चित्र, पाण्डवहरूका चित्र ठूला ठूला अग्ला बनाएका छन्। यस्तो त कोही हुँदैन। तिम्रो बच्चाहरूले त यो लक्ष्य उद्देश्यको चित्र घर-घरमा राख्नुपर्छ। पढेर हामी यस्तो बनिरहेका छौं। फेरि किन रुन्छौं? जो रुन्छन् उनीहरूले गुमाउँछन्। देह अभिमानमा आउँछन्। तिम्रो बच्चाहरू आत्मा अभिमानी बन्नु छ, यसमा नै मेहनत लाग्छ। आत्म-अभिमानि बन्नाले नै खुसीको पारा चढ्छ। प्यारो बाबा याद आउँछ। बाबाबाट हामीले स्वर्गको वर्सा लिइरहेका छौं। बाबाले हामीलाई यस भाग्यशाली रथमा आएर पठाउनु हुन्छ। रात-दिन बाबा-बाबा याद गरिराख। तिम्रो आधाकल्पका प्रेमी हौं। भक्तले भगवानलाई याद गर्छन्। भक्त छन् अनेक। ज्ञानमा सबैले एक बाबालाई याद गर्छन्। उहाँ नै सबैको बाबा हुनुहुन्छ। ज्ञान सागर बाबाले हामीलाई पठाउनु हुन्छ, तिम्रो बच्चाहरूको त रोमाञ्च खडा हुनुपर्छ। मायाका तुफान त आउँछन् नै। बाबा भन्नुहुन्छ- सबैभन्दा धेरै तुफान त मलाई आउँछ किनकि सबैभन्दा अगाडि म छु। मेरो पासमा आउँछ तब त मैले सम्झिन्छु- बच्चाहरूको पासमा कति आउँछन् होला। अलमलिन्छन् होला। अनेक प्रकारका तुफान आउँछन्, जो अज्ञान कालमा पनि कहिल्यै आएका थिएनन्, ती पनि आउँछन्। पहिला मलाई आउनु पर्छ, नत्र त मैले बच्चाहरूलाई कसरी सम्झाऊँ। यी छन् अगाडि। बलवान छन् त्यसैले माया पनि बलवानसँग बलवान भएर लडाईं गर्छ। मल्लयुद्धमा सबै एकनाश हुँदैनन्। फस्ट, सेकेन्ड, थर्ड ग्रेड हुन्छन्। बाबाको पासमा सबैभन्दा धेरै तुफान आउँछन्, त्यसैले यी बाबाले भन्छन्- तुफानसँग नडराऊ। केवल कर्मेन्द्रियबाट कुनै विकर्म नगर। कसैले भन्छन्- ज्ञानमा आएपछि यो किन हुन्छ? यो भन्दा त ज्ञान नलिएकै राम्रो हुन्थ्यो, संकल्प नै आउने थिएन। अरे! यो त युद्ध हो नि। स्त्री सामुन्ने हुँदा पनि पवित्र दृष्टि रहोस्, सम्झनु छ- शिवबाबाका बच्चाहरू हामी भाइ-भाइ हौं फेरि प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान हुनाले भाइ बहिनी भयौं। फेरि

विकार कहाँबाट आयो? ब्राह्मण हुन् उच्च चोटी। उनीहरू नै फेरि देवता बन्छन् त्यसैले हामी बहिनी भाइ हौं। एक बाबाका बच्चाहरू कुमार-कुमारी। यदि दुवै कुमार-कुमारी भएर रहेनन् भने फेरि झगडा हुन्छ। अबलाहरूमाथि अत्याचार हुन्छ। पुरुषले पनि लेख्छन्- मेरी स्त्री त मानौं पुतना हो। जवानहरूलाई त धेरै मेहनत हुन्छ। र, जसले गन्धर्वी विवाह गरेर साथै रहन्छन्, कमाल छ उनीहरूको। उनीहरूको धेरै उच्च पद हुन सक्छ। तर जब यस्तो अवस्था धारण गर्छन् र ज्ञानमा तीक्ष्ण बन्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) मायाको तुफानसँग डराउनु वा अलमलिनु छैन। केवल ध्यान राख्नु छ- कर्मेन्द्रियबाट कुनै विकर्म नहोस्। ज्ञान सागर बाबाले हामीलाई पढाउनु हुन्छ- यसै खुसीमा रहनु छ।

२) सतोप्रधान बन्नको लागि आत्म-अभिमानि बन्ने मेहनत गर्नु छ, ज्ञानको विचार सागर मन्थन गर्नु छ, यादको यात्रामा रहनु छ।

वरदान:- श्रेष्ठ पुरुषार्थद्वारा फाइनल रिजल्टमा फस्ट नम्बर लिने उड्ता पंछी भव
फाइनल रिजल्टमा फस्ट नम्बर लिनेको लागि १. दिलको अविनाशी वैराग्यद्वारा बितेका कुरालाई, संस्काररूपी बीजलाई जलाइदेऊ। २. अमृत बेलादेखि रातीसम्म ईश्वरीय नियम र मर्यादाहरूको सदा पालन गर्ने व्रत लेऊ र ३. मनसाद्वारा, वाणीद्वारा वा सम्बन्ध सम्पर्कद्वारा निरन्तर महादानी बन, पुण्य आत्मा बनेर दानपुण्य गरिराख। जब यस्तो श्रेष्ठ हाईजम्प लगाउने पुरुषार्थ हुन्छ तब उड्ता पंछी बनेर फाइनल रिजल्टमा नम्बरवन बन्न सक्छौ।

स्लोगन:- वृत्तिद्वारा वायुमण्डललाई शक्तिशाली बनाउनु- यो नै अन्तिम पुरुषार्थ एवं सेवा हो।